

Előző írásomban (Föld, kultúra, alkotmány) igyekeztem rámutatni, hogy a föld magyar kézben tartása nélkül a fogyatkozó nemzet nem maradhat fenn, és előbb esik ki az élő nemzeti közösségek sorából, mint ahogy azt most véljük, ebben a kétrészes írásomban arra törekszem rámutatni, hogy a megmaradás kultúráját, mint sajátos és elsőrendűen a magyar életben-maradás érdekében létrehozandó kultúrát, most kell megteremtenünk, illetve megteremtését az alkotmányozással elkezdenuünk. Ha valaki bevezet, vagy be kíván vezetni egy új fogalmat, köteles megmagyarázni mit ért rajta. A megmaradás kultúrája olyan kultúra, olyan nemzeti kultúra, amely egy nemzetállam keretében valósul meg és amelynek minden rendszere, alrendszere, minden intézménye, minden alkotó személye a nemzetként való megmaradást szolgálja. A megmaradás kultúrájának alapfeltétele, hogy a társadalom egésze fogja fel, értse meg a demográfiai katasztrófa tragikumát és ennek következtében ösztársadalmi akarát, közmegegyezés legyen minden megmaradást gátló akadály eltüntetése. Ez a nemzeti együttműködés és a fegyelem kultúrája is, szemben a mostani még liberális, felelőtlenségen alapuló egoista kultúrával.

Ma fegyelemnek, a sorsunk riasztó távlatai felismerésének még nyoma sincs. Ellenkezőleg, a mai kulturális és politikai mozgástérben olyan intézmények, orgánusok, erőközpontok működnek, amelyek a szólásszabadság, a kisebbségi jogok, az emberi jogok és különösen a személy szabadsága nevében, burkoltan vagy teljesen nyíltan megmaradásellenes, családelles politikát képviselnek, és megmaradásellenes, nemzetellenes kultúrát, vagy álkultúrát, tömegkultúrát termelnek. Ezek állítják elő a megmaradást, mint gondot is elutasító embert, vagy emberszerűséget. Az újabb filozófia ezt „plázazombi”-nak nevezi. Vannak politikai pártok, csoportosulások és főként vannak intézmények, országos televíziók, amelyek egész műsorukkal, ipari méretű embergyárrá, öntudat-megsemmisítő és a közönyösség önző emberét megteremtő nagyüzemmé váltak. És még nagy pénzt is kaszálnak ezen a romboláson. Ez természetesen világjelenség, a globalizmus gazdasági hatalmának egyik pillére. Az elektronikus hírközlés, a szórakoztatás, a tévé ma a globális, nemzetfölötti hatalom szerves része. Ez a mai, válságról válságra tántorgó világ, háborúival, merényleteivel, terroristáival és antiterrorista terrorjával ki sem alakulhatott volna a nemzetközi tőke által fenntartott tévéhatalom sajátos parancsuralma nélkül.

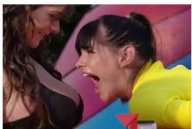
Nyugat-Európában már a gondolkodás és az irodalom felismerte ezt a jelenséget, és a mi ezzel a kérdéssel foglalkozó filozófusaink legtöbbet Boudriardra hivatkoznak. (A Havi Magyar fórum közölte írását.) Nyugat-Európában a politikai vezetők némelyike is megértette a figyelmeztetést és megtette a médiumok túlhatalma elleni lépéseit. Idehaza: semmi. A most megszületett médiatörvény, noha létrehoz egy csúcsszervet, tudomást sem vesz arról, hogy a média globális hatalmi szerv.

A médiatörvény egyelőre úgy van megszerkesztve, hogy a külföldi tulajdonban – globálisban – lévő kereskedelmi televíziókra alig-alig vonatkozik, és a képernyőn folyó embergyártást nem hogy nem tiltja, nem is említi meg. Nem is tud róla. Igaz, a közszolgálati televíziókban is folyt és folyik ilyen ipari tevékenység, legkevésbé a Duna televízióban, és ezeket egy törvénynek ezekből is számúznia kellene. A nagy zombigyárak, lélekmegsemmisítő koncentrációs táborok azonban, annak ellenére, hogy a törvény igen körülményesen leírva vonatkozik rájuk, végtermékeiket illetően – a végtermék a „plázazombivá tett ember” – semmilyen tiltó, fegyelmező rendelkezést nem tartalmaz.

Miért történt akkor ez a heves támadás a médiatörvény ellen? Miért volt annyira fontos egyáltalán egy törvény azok számára, akikre alig vonatkozik, és akik nem arról híresek, hogy betartják a törvényt, s nem játsszák ki félelmetes, több ezer éves technikával? Cohn- Bendit és magyarországi megfelelőinek acsarkodását és az egész médiatörvény elleni hajszát a félelem szülte. Meggyökerezve és megerősödve a kormány és a törvényhozás a törvény hatályát és a büntetéseket kiterjesztheti a zombigyárakra is, netán meg is szüntetheti a zombigyártást, ami folyik ma Magyarországon. Két monarchia is kifejlődhet a média- piacon, ettől is tartanak, mert ez csökkenti hatékonyságukat. Lehet egy királyság a közszolgálati tévéből, majdnem magyar királyság és egy kaiserség, nem annyira bécsi, mint inkább hollywoodi székhellyel. Duális lesz a képernyő, ha a nagy közszolgálati felületeken nemhogy tömegember-előállítás nem folyik, hanem valamilyen kultúra jelenik meg, ha értékeket állít elő és közvetít. Akkor az énközpontú, vakembergyártás termelékenysége csökken és drágul is. A zombigyárak vezetői, külföldi tulajdonosai nagyon előrelátóak. Ezért szervezték meg a mindenre kapható belföldiekkel a médiacsatát, amely háborúnak már nem is mondható, mert nevetségesebb volt, mint a Napóleon elleni győri kardcsörtetés annak idején. Persze, a harc még nem ért véget.

A médiahelyzet iparilag nem változott semmit. Az Orbán-kormány és a „Magyar Narancs”-ban „médiacárnő”-nek nevezett Szalai Annamária uralma alatt a népbútítás zavartalanul folytatódik.

Talán erősebben, mint valaha. Például, amióta Pintér Sándor belügyminiszter kijelentette, hogy lehetőleg mindenüvé állít rendőrt és letőri a bűnözést, azóta a TV2 esti híradója átalakult bűnügyi magazinná, felsorolássá. A tudósítók minden betöréshez, gyilkossághoz, csecsemőgyilkossághoz kiszaladnak, úgyszólván olyanok, mint a barlangjából kinéző medve, amely ha nem talál telet, csinál. Az a képze az embernek, hogy ezek is, ha nem találhatnak elég bűnesetet, akkor csinálnak. Ha netán mégsem méltóztatik senkinek meggyilkolni az anyósát, akkor visszaemlékeznek egy régi esetre, mintha ma történt volna. Biztosra mehetnek, mert a nézőik zöme már nehezen tud különbséget tenni jelen és múlt között: számára már minden jelen, amit most lát. Ott vannak minden orvosi műhibánál, lakástűznél, szén-monoxid mérgezésnél és közben a közélet dolgait, a politikai híreket, amelyek élén most a kétharmadosok szerepelnek, mert másként nem lehet, az Országgyűlés eseményeit vagy teljesen elhallgatják, vagy eldugják. Csak amikor már bele van printelve az agyakba, hogy itt nem lehet élni a bűntől – és Pintértől –, akkor fanyalodnak egy kis Országgyűlésre, rögvest képbe hozva őmesterházyságát. Ezek a megállapítások ezt a módszert visszafogottabban alkalmazó RTL Klub híradóra is érvényesek. (Az ATV-t nem nézem, mert a gyomrom már nem a régi.) Mellékes, hogy mennyi bűneset történik az országban – katasztrófából volt elég – kialakul a közvélemény, hogy az országot elborítja a bűnözés. Akár csökken, akár stagnál. És a legutóbbi időben, amikor a vezetők és a velük együttműködő bukott oldali politikusok úgy vélték, hogy bűnesettel már alaposan meg van szórva a nézők agya, akkor az Országgyűlésben is előállt a globális oldal, hogy számon kérje Pintér belügyminisztert. Kiderült: némileg csökkent a bűnesetszám. De ez már nem számít, mert ha megkérdeznék az utca emberét, valószínűleg a TV2-híradóját igazolná. A társadalomnak rossz a közérzete, a belügyminiszter pedig nem teljesítette ígérését, ez a vélemény.

A primitív és szennyezett képszerkesztés: „Ezek megőrültek” a TV2-n

Az ártó szándék politikai indíttatása, a szembenállás, valójában egy hatalombirtokos szembenállása. Nem egy ellenvélemény közvetítése, hanem önálló hatalmi politika. Emberglyártás. A dolgot nem is úgy kell elképzelni, hogy a megrendelő az MSZP és a végrehajtó a TV2, hanem talán fordítva. A New Yorkban vagy máshonnan irányított TV2 ma nagyobb, valószínűbb hatalom, mint a „tedd ki hadd hűljön” MSZP. A globális hatalom része – és még pénzt is kitermel a magyarságból. A törvény erről nem vesz, nem vehet tudomást. Tiltja az EU. Is.

Az egész műsor kormányellenes. Bemondóitól a közvetített műsorok szerkesztőig, hangvételeig és például a minden nap közvetített „Ezek megőrültek” című végtelenül primitív, közönséges, nyersen erotikus és altesti, szövegében és eszközeiben is hülye és hülyítő műsorig, magyar kultúrát tagadó, a nemzeti együttműködésről tudni sem akaró, ellenséges, magyarellenes, beteges. De a médiatörvény a sajtószabadság jegyében és különösen a külföldi tulajdon mindenek fölött álló züllesztés-joga, züllesztés-szabadsága miatt eltűri. Akkor bünteti

meg, ha nem írja rá egy pornófilmre, hogy 12 éven aluliaknak nem ajánlott. De ráírja. Ez bizony ebben a tekintetben nem jó médiatörvény. Mert gyáva. Miért köteles a magyarság végóráiban eltűnni, hogy külföldről irányítva, fizetett roncs-ember-termelők külföldön kiagyalt és az ember alantasítására szakosodott, azt tudományos eszközökkel végrehajtó mindig-ügyeletes, mindig-zsenik lökdössék az öntudatvesztésbe.

Nem lehet nem észrevenni, hogy a magyar éterben működik, plázazombit gyárt legalább három országos képernyő, s hozzá még hasznót is termel külföldi tulajdonosainak. Felül áll a magyar törvényeken és mindenekelőtt ellensége a magyar megmaradásnak. Természetesen annak is, amit a múlt héten tárgyaltam, a föld magyar kézben maradásának, a magyarság függetlenségének. A még voltaképpen ki sem alakult nemzetállam, a még talán csak palánta-állapotban lévő nemzetállam azért nem léphet fel ezek ellen a magyar megmaradást akadályozó képernyők és intézmények ellen, mert azt európai törvények, rendelkezések védik. Miként a föld szabad forgalmát, ami alól még mentesítve vagyunk, de a mentesség lejár nemsokára. Plázazombi gyártás ellen nincs mentességünk. Szaporodnak is a zombik. Nem dolgoznak és nem is akarnak dolgozni, semmit nem lehet rájuk bízni, tudatlanok, esténként azt látják, hogy egy síkosítóval bekent feszes gumiruhába bújtatott testes pasas hason végigcsúszik a pástra hanyatt fektetett, síkos vagy nem síkos bikinis nők testsorán, lábuk közé nyúlva húzza előre magát. Mérik az időt, a versenyző sokat nem kaparászhat a combikák között. És a műsorvezetők hivatásszerűen röhögnek. A nő mint sikamlós, laposkúszási tereptárgy. Vajon látta-e már a műsort ombudsman?

Hányat hívnak a lányok közül Beatricének? Vagy Júliának. Ez bizony tudatos primitívvé alacsonyítás. Játéknak eladva. De kormány és a médiatörvény tehetetlen. De akkor miért van? Miért nem szólhat bele a kormány, az Országgyűlés, a társadalom, adott esetben az erkölcsrendészet – amelyik az utcalányokat összefogdossa – abba, hogy a tőkés vállalkozás mit közvetít, mit ad elő a haza nyelvén, a magyar iskolákban így-úgy kiképzett emberekkel, „bevállalós” lányokkal, táncosnőkkel az ország tulajdonában lévő frekvenciákon.

A Magyarországon, magyar munkával termelt energiákkal. És egyáltalán? Milyen szabadság ez? Európa miért nem szégyelli magát, hogy ilyesmit elrendel?

De menjünk tovább. Vegyük elő magát a törvényt. Van ott az elején mindjárt egy szó, amelyik pokoli távlatokat nyit meg a magyar sors előtt. A kérdés úgy van feltéve, hogy ki lehet médiaszolgáltató. Hát, ugyan ki? Aki „letelepedett”.

A törvény első paragrafusait idézzük. Kire, kikre, mire vonatkozik a törvény?

1.§/1/A törvény hatálya kiterjed a Magyar Köztársaságban letelepedett médiatartalom-szolgáltató által nyújtott médiaszolgáltatásra és kiadott sajtótermékre

A dicstelen szó nyilván fordítási termék, megemésztetlen „euizmus”. A brüsszeli őstörvény szövegezőjének fülét nem sértette, sőt boldoggá tette, hogy talált egy formulát, amelynek örve alatt számtalan nemzetietlenséget, nem-nemzeti tőkét petézhet le nemzeti kultúrákba. Hiszen ez a megbízása, ezért fizetik. Az egész média-hatalom-kérdést leleplezi ez a letelepedett. Bemászik a magyar hallójáratokba és repülőgépmotorok robajlásával tölti meg az úrt. Most érkezett a letelepedett, átmegy a számára kijelölt, saját ellenőrzésű ferihegyi folyosóján, beleül a rá váró kocsiba, behajt a városba és átveszi a hatalmat, amely a betelepedettnek jár.

A törvénytípusírók ezután jog-koreográfiái mutatványokba kezdenek, hogy a letelepedettek igényeinek megfelelően az isteni médiajog minden négyzetcentiméterén piruettezzenek egyet.

/2/ A törvény alkalmazásában a médiatartalom-szolgáltató akkor minősül a Magyar Köztársaság területén letelepedettnek, ha:

a/ az általa nyújtott médiaszolgáltatás terjesztése a Magyar Köztársaság tulajdonában lévő frekvencia igénybevételével történik...b/ központi ügyvitelének helye a Magyar Köztársaság területén található és a mediaszerkesztéssel összefüggő döntéseket a Magyar Köztársaság területén hozzák... – És akkor itt megállunk. Ez blöff. Honnan tudja a törvényalkotó, hogy egy szerkesztőségi szobában, amelynek ajtajára ki van függesztve: DÖNTÉST HOZUNK, nem éppen kártyáznak. Például a póker sorozatos döntésekből áll: emelem a tétet, blöffölök, megadom, „és a kassza”, stb. A letelepedett azt mond, amit akar. A médiatanács pedig kap egy kávét a titkárságon, hogy ne legyen annyira unalmas a várakozás. Nem soroljuk fel az összes változatot, amely a letelepedettség igazolásához kell. A ruhának minden jelenlévő letelepedettre szabottnak kell lennie, de mind-egyik érezze egy kicsit szűknek a magyar gúnyát. Ez táplálja az alkotók nemzeti önérzetét. Azonban az elektronika korában, a másodpercek alatti átutalások világában elhinni, hogy valamit ott szerkesztenek, ahol a kinevezett főszerkesztők felveszik a pénzüket – csacskaság.

A médiatörvény olyan időben készült, amikor törvényalkotói szinten, kétharmados felhatalmazás birtokában már kellett volna tudni, hogy a tévé nem szolgáltató, hanem a hatalom

része, és ha ez a hatalom ellenséges, szembefordul a magyar megmaradási törekvésekkel, akkor, ha azonnal megszüntetni nem is volna ildomos, legalább ki kell pányvázni. Ehelyett a törvény a sajátját, a közszolgálatit igyekszik kipányvázni. A gyengébbet.

A kultúra nyilvánvalóan nem csak képernyőből áll, és a képernyőket is a századok alatt felhalmozott tudás, munka szellem és értelem hozta létre. Mégis, a kulturális állapot tárgyalását csak ezzel az embergyártássá fejlődött képernyővel lehet kezdeni, mert nincs semmi a mai életben, ami kivonhatná magát a hatása alól. Talán egyedül az internet, a maga hatalmas fejlődésével, szerteágazásával tudja leküzdeni vagy átalakítani a tévéképernyőt. Egy másik, sokkal sokoldalúbb képernyő, amely olvas, ír, zenél, képet közvetít és az egyén korlátlan megszólalását is lehetővé teszi és szabadságában alig korlátozható. Erejétől, hatásfokától igazán csak most lehetünk lenyűgözve, amikor állítólag megváltoztatja Afrikát. Az amerikai találmány, a Kínában gyártott milliárd ketyere az arab heckererek kezében megdönti Mubarakot, Kadhafit és végül természetesen az új olajárrobbanással az eurót és az EU-t. Jobb lett volna tehát ennek az arab forradalomnak a kimenetelét megvárni, mielőtt ezt a brüsszeli letelepítést másodszor is végrehajtnak. Jönnek a burnuszosok és letelepednek. Ki lesz akkor a médiasztár? És hová menekül Barroso?

Itthon azonban még kettős uralom van: sokan értik már és szakszerűen használják is a hálót, de a tudatmódosítás még nagyrészt a tévéképernyők, a tudatipar fennhatósága alatt áll. A tömeg a kezében van. A tömegembert leginkább ezek az üzemek szaporítják. A kultúra más megjelenési formáját pedig ezek teszik tönkre, irtják ki, teszik közönyössé alkotásaik, műveik szereplőik iránt a közönséget.

A jelenkori tévé első ellensége az összpontosításra képes emberi agyvelő. A néznivalók többsége nem történet, és nem ok-okozati összefüggésben előrehaladó folyamat. A mai ember még, amikor emlékezik, amikor előadja a saját életét, egy történetet lát maga mögött, alatt. Egy folyamatot, amely része az emberiség történetének. De a globális médiumnak ez a történet nem kell. Irtózik az ember, a hős előző tetteiből fakadó következményektől, mert ezek minduntalan a Kadhafik leváltásához vezetnek. Vagy a „Disznófejű Nagyúr”-éhoz. Most csak jelenidejű akciók vannak. És a mű a jelenidejű akciók sorozata. Az akcióknak kétségtelenül van kiváltó oka: egy másik ököl. De az is szinte mellékesen. Maga az üldözés a fontos és a verekedés, az ölés és a szeretkezés. Az amerikai szeretkezés után a férfi mindig megkérdezi a nőtől, hogy milyen volt a szeretkezés sportértéke és rendszerint rekord-ra utaló választ kap. (Máskülönben a sztár nem is vállalja.) Az amerikai ököl horgát kilométeres repülés követi. A vívás, a verekedés hosszan tart, részletezik, előadják japánul, kínaiul, thai módra, botokkal, pisztollyal és olyan lángszórókkal, amelyekkel meg lehetett volna fordítani a második világháborút. Semmi koncentráció nem kell a nézéshez és a képek gyorsan villóznak. A sok ilyesmi nézésének két következménye van: a gyerek és a felnőtt is elfelejt olvasni, mert az olvasáshoz összpontosítás szükséges. Az olvasott mondatot meg kell érteni, hogy a következőt

megértsem. Egy könyvet, akármit tartalmaz is, nem lehet villódzásokból megérteni, azaz egyenként valamiképpen azonosított szavak egymásutánjaként, szerves összefüggésük felismerése nélkül, mert a regénynek, a tanulmány gondolatmenetének, az egyetemi jegyzetnek és a Bibliának sora rendje és együttes jelentése van. A képekbe fogalmazott primitív üzenetek sokaságának, figyelmet nem kívánó élvezésének a következménye az olvasási kultúra végtelen hanyatlása. De a célja a koncentráció képességének az elsorvasztása a tömegekben. Egészen az analfabétizmusig. Embermilliók nem tudnak mit kezdeni a szöveggel, a könyvvvel, következésképp az irodalommal, és ennél fogva nem tudják újrateremteni maguknak a világot. Egy regénynek, novellának annyi világrendje, világképe van, amennyi olvasója. Minden lélekben újra és újratermelődik a világ, mindenki mást lát, képzel, alkot a szövegből, s ezt a felszívott élményt szervíti össze a saját élményeivel. Ebből lesz a saját világrendje. De ne legyen világrendje! Az, aki készen kapja a történelmet, a mezőt és a tengert, New Yorkot és az úrutazást, az autós üldözést és a testi szerelmet, mint sportteljesítményt, sose fogja látni a világ összefüggéseit. Azt egész életében vezetni fogják. Ha azt mondják neki, fogyasszon, fo-gyaszt. És ha azt, hogy Oszama Bin Laden romboltatta le toronyiránti repülésekkel a WTC tornyokat, akkor dühös lesz Afganisztánra, ahol a piszok terrorista vezér rejtőzködik, de nem találják.

Aki nem tud olvasni, vezethető, becsapható, felhasználható. S ha kell, többet fogyaszt mint aki nehezebben rábeszélhető. A plázazombi azt is megveszi, amire nincs szüksége, de rábeszélésték arra is, amiből kára származik. Rendszerint azt csinálja, amit a másik analfabéta. Életcéljává válik a tökéletes illeszkedés, a konformizmus. Ebben nem akar lemaradni.

A könyvet, a könyvkiadást, az irodalmat nagymértékben a tévé tette tönkre. Hiába szavaltak verset sorozatban és kiváló előadókkal a Dunában és másutt is, a költészet becsületének, korábbi fontosságának, amikor egy-egy nagy költő hatása alá került az egész ország, ezek a szavaló sorozatok édeskeveset jelentettek. Az újságokból kiszorult a vers, a tárca, a novella, s az olvasásra nem jutott ideje a képernyő rabjává – és persze a megélhetés nehézségeinek áldozatává – vált embernek. Az élet teljesen átalakult. A képernyő alakította át.

A képernyő csapta agyon a színházat és a játékfilmet is, amely sokáig küzdött fennmaradásáért. A többszázvezres nézőszámú filmek kora lejárt. Milliós nézettsége ma összességüknek nincs, de minden este ömlik minden képernyőről az idegen szemét, a villódzás, a sablon, a sorozat és az ember- és jellemábrázolás halvány kísérlate nélkül készült klisé. A detektív mindig okos, a gengszterfőnök mindig kegyetlen, az izomember mindig legyőzhetetlen, a nő mindig szőke és gyönyörű. A világ sablonokból áll. Így minden pofonegyszerű. És ezt egy nemzet most törvényesíti, és még támadják is érte. A magyar Országgyűlés felhatalmazza az ATV-t, a TV2-t, az RTL klubot és egy csomó rádiót, hogy támadják azt a rendszert, amit a választások eredményeként ki akar alakítani. De ez még hagyján volna. Most már a nemzetet ócsárolják és az értéket tapossák a földre. Az összes nemzeti kezdeményezés, az egész kereszténység, a rend tervszerű támadás alatt van. A

politika már nem is igen érdekli őket, célpontjuk a kultúra. Nehogy valaki kezdeményezzen valamit, s a föld magyar kézben tartásának zászlaja alá gyűjtsön megmaradt öreg parasztot, gyár nélküli munkást, papot, tanárt, tanítót. Csak a vak nem veszi észre, hogy a sorozatvetőket a kultúrára irányították.

A kultúrához nem kell összefogás, mert a kultúra maga az összefogás, egy történelmi nemzet Isten által való egybeölelése.

Teljesen világos, hogy a magyarságnak jelen helyzetében, földvesztése előtti állapotában, fogyatkozása következtében, amely fogyatko-zásnak az előidézésében szintén oroszlánrészük van a magyar kultúraellenes, idegen és beteges életformát sugalló tévéműsoroknak, képernyőknek, nincs szüksége ezekre a csökkent lelkeket előállító tévékre és műsoraikra. Nem kétséges, hogy joga volna betiltásukra, vagy egy gyökeres átalakítás megkövetelésére, mert élete, fennmaradása függ tőle.

De a magyar Országgyűlés most végrehajtja azokat a jelentéktelen változtatásokat a már meghozott önsorsrontó médiatörvényén, amelyeket a felettes hatósága, a beteges, több sebből vérző Európa Unió kért, és ezzel kétszer is megerősíti eltökéltségét a kihalás elősegítésére. Fejet hajt egy idegen akaratnak, amely gonosz, ellenséges akarat. Ez a kétszer megpecsételt törvény két-három hét múlva rettenetesen visszaüt. Mert Március idusán kezdődik az alkotmányozás és az új alkotmányba a kétpecsétes médiatörvény után senkinek nem lesz bátorsága olyan új alkotmányszöveget alkotni a betelepedettek tévéi ellen, amely kizárja a nemzeti megmaradás elleni burkolt és nyílt propagandát. Ha a betelepedettek nem akarják, senki nem fog beszélni a föld elvesztéséről. A sírról, „hol nemzet sülyyed el”.

Kérdés az, hogy hol székel és hol teszi zsebre a hasznát a tulajdonos részvénytársaság? Igen álkérdés. A magyar Országgyűlés a most másodjára is elfogadott médiatörvény után nem fog olyan alkotmányt hozni, amely megtiltja idegen csapatok belügyi kérdések eldöntésére szolgáló behívását. Jönnek az EU-csapatok, a nagyfizetésű biztosok és az RTL Klub és a TV2 részvényesek csapatai, esetleg zsoldosai és a magyar szemek előtt peregnek tovább a villódzó képek. Holnap már olyan gyorsan fogunk beszélni – orvosunknak, gyógyszerészünknek –, hogy az nem fogja megérteni mi a bajunk. Leírni pedig már nem tudjuk. A leírást megjelentetni pedig végképp nem. Hol?

Ez a médiatörvény ezzel a kézfeltartással a romboló, embergyártó nemzetköziség előtt, ezzel a függetlenségről való lemondással értelmetlenné teszi az alkotmányozást, és visszazavonulót fúj

a rendszerváltásra felvonult csapatoknak. Ha a médiazombi előállítására a joguk a kereskedelmi tévének fennmarad, akkor ez a zombi sírba tapos bennünket. A privatizáció és az eladásítás iszonyatos összegű kártételeit már elkezdtek kimutatni bátor tudósok és ezek a mai politika elszámoltatási tételeivé váltak. Helyesen. Jó is ez a sorrend. De csak akkor, ha most nem következik egy langyos, fél-liberális, fél-magyar alkotmány. Ha az új alkotmány megvédi a földet magyar kézben és segít megteremteni a megmaradás magyar kultúráját. Ha azonban az új alkotmány is illeszkedik egy bukott brüsszeliséghez, mint a médiatörvény a letelepedettekhez, akkor vége a magyar történelemnek. Az új alkotmány természetesen csak kemény küzdelemben, élethalálharcban születhet meg. A föld és a kultúra esetleges elvesztéséről semmilyen számszerű összesítés nem fog készülni. Mert nem is kerül, aki összeállítsa.

Ehelyett majd összeül egy liberális team, írók, rendezők, önmegvalósítók, Alföldik, Kulkák, Spírók, Kertészek és megírják, megrendezik az elszámoltatási biztos balladáját, „Settenkedés az akasztófaig” címmel. És azt adja a Nemzeti.

Ezt akarjuk?

(a jövő héten folytatom)